

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 126/06
13.04.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Dražića, predsednika veća, Vlaste Jovanović, Jelene Borovac, Biljane Dragojević i Branislave Apostolović, članova veća, u parnici tužilje AA, koju zastupaju AB i AV, adv., protiv tuženog Radio televizije Srbija, Beograd, koga zastupa BV, adv., radi poništaja rešenja, odlučujući o reviziji tuženog, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž.535/2005 od 10.11.2005. godine, u sednici veća održanoj dana 13.4.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog izjavljena protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž.535/2005 od 10.11.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Pravnosnažnom presudom Okružnog suda u Novom Sadu Gž.535/2005 od 10.11.2005. godine, odbijena je žalba tuženog a presuda Opštinskog suda u Novom Sadu P.5199/03 od 4.11.2004. godine potvrđena u pobijanom usvajajućem delu, kojim je poništeno rešenje tuženog JP Radio televizija Srbije broja 054027 od 12.6.2003. godine kojim tužilji AA prestaje radni odnos kao i rešenje tuženog broja 058423 od 11.7.2003. godine i tuženi obavezan da tužilji naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 24.100,00 dinara u roku od 15 dana.

Protiv navedene pravnosnažne presude Okružnog suda u Novom Sadu tuženi je u zakonskom roku izjavio reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu čl.386. ranijeg ZPP koji se primenjuje na osnovu čl.491. st.1. i 4. ZPP ("Službeni glasnik RS" br.125/04), Vrhovni sud je našao da revizija tuženog nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl.354. st.2. tač.11. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilja je bila zaposlena kod tuženog na radnom mestu reditelja u VV. Dana 12.6.2003. godine tuženi je doneo rešenje broja 054027 po kojem je tužilji prestao radni odnos kod tuženog zbog tehnoloških, ekonomskih i organizacionih promena kod tuženog, i da će joj biti isplaćena otpremnina u visini 5 zarada koje je ostvarila za mesec koji je prethodio mesecu kada je rešenje doneto. Ovo rešenje, kojim je tužilja proglašena tehnološkim viškom tuženi je doneo s pozivom na Program rešavanje viškova zaposlenih. Dana 11.7.2003. godine tuženi je doneo novo rešenje poslovni broj 058423 kojim je izmenjen prvi stav rešenja od 12.6.2003. godine na taj način što je utvrđeno da je tužilji prestao radni odnos dana 11.7.2003. godine a nakon što joj je otpremnina isplaćena. Navedeni Program za rešavanje viškova zaposlenih (tzv. socijalni program) broja 101431 od 7.3.2003. godine je, kao predlog, podneo generalni direktor Upravnom odboru tuženog, koji na XV sednici Upravnog odbora 27.3.2003. godine nije u celosti prihvaćen, odnosno nije prihvaćen deo socijalnog programa u kom se utvrđuje koji zaposleni predstavljaju višak zaposlenih kod tuženog, i navedeno je da će konačan spisak zaposlenih koji predstavljaju višak biti utvrđen od Upravnog odbora na sledećoj sednici. Međutim, spisak zaposlenih koji predstavljaju višak, a o kome Upravni odbor nije doneo odluku u smislu usvajanja, je istaknut na oglasnu tablu kod tuženog. Konačan spisak zaposlenih koji predstavljaju višak nije donet na narednoj sednici Upravnog odbora tuženog a ni pre dana 12.6.2003. godine kada je doneto osporeno rešenje o prestanku radnog odnosa tužilje kod tuženog. Više sindikalnih organizacija kod tuženog su isticale primedbe i izjašnjavale se povodom navedenog socijalnog programa, predlažući da se isti ukloni sa oglasne table tuženog, jer nije u potpunosti usvojen na sednici Upravnog odbora, te da se ne mogu primenjivati ni njegovi sastavni delovi, i da isti nije u skladu sa odredbama Zakona o radu koji regulišu ovu materiju. Nakon prestanka radnog odnosa, tužilja je s obzirom da nije ispunjavala uslove za starosnu penziju bila upućena na tržište rada gde joj je priznato pravo na novčanu naknadu a privremenim rešenjem RF PIOR od 30.4.2004. godine utvrđeno joj je pravo na starosnu penziju počev od 9.4.2004. godine.

S obzirom na ovako utvrđeno činjenično stanje, pravilan je zaključak nižestepenih sudova da Program rešavanja viškova zaposlenih, odnosno tzv. socijalni program tuženog, na osnovu kog je i doneto rešenje o prestanku radnog odnosa tužilji, pa i rešenje kojim je izmenjen datum kada tužilji prestaje radni odnos kod tuženog, nije donet u skladu sa odredbama Zakona o radu. Naime, odredbama Zakona o radu koje regulišu višak zaposlenih (čl.114. do 119.), važećim u vreme donošenja spornih rešenja, predviđen je postupak i način rešavanja viškova zaposlenih, kao i prava koja zaposleni kojima je otkazan ugovor po tom osnovu imaju. Odredbama čl.114. st.2. Zakona o radu predviđeno je šta sve treba da sadrži program rešavanja viškova zaposlenih, odnosno da isti treba da sadrži podatke o zaposlenima koji predstavljaju višak, poslove koje obavljaju, kvalifikacionu strukturu, godine starosti, mere kojima se otpremni udeli za njihove zaposlenje i rok u kome će se dati otpremni kao i da se taj

starosti, mere kojima se stvaraju uslovi za njihovo zaposijavanje i rok u kome ce se dati ukaz, kao i da se taj program donosi u saradnji sa organizacijom za poslove zapošljavanja. Da bi program rešavanja viškova zaposlenih bio valjan i donet u skladu sa zakonom moraju biti kumulativno ispunjeni svi uslovi, odnosno isti mora da sadrži sve navedeno. U konkretnom slučaju, Upravni odbor tuženog je dana 27.3.2003. godine usvojio deo predloga tzv. socijalnog programa, ali ne i spisak zaposlenih koji predstavljaju viša, tako da taj delimično usvojeni socijalni program nije bio valjan, jer nije sadržavao podatke o zaposlenima koji predstavljaju višak, kako to propisuje odredba čl.114. st.2. Zakona o radu. S obzirom na to da program za rešavanje viškova zaposlenih nije bio valjan, sledi i da rešenje tuženog od 12.6.2003. godine o prestanku radnog odnosa tužilji nije zakonito, kao ni rešenje tuženog od 11.7.2003. godine kojim je samo izmenjen datum kada tužilji prestaje radni odnos kod tuženog.

Shodno izloženom, pravilno je pobijanom presudom usvojen zahtev tužilje i poništena rešenja tuženog od 12.6.2003. godine i 11.7.2003. godine kao nezakonita, a obrazloženje pobijane presude sadrži u svemu pravilne i argumentovane razloge koje u celini prihvata i Vrhovni sud.

Lišeni osnova su revizijski navodi tuženog da je sporno rešenje zakonito a doneto na osnovu programa rešavanja viškova zaposlenih koji je Upravni odbor tuženog usvojio, jer predmetni program rešavanja viškova zaposlenih broja 10141 od 7.3.2003. godine na bazi koga je doneto osporeno rešenje, Upravni odbor u delu koji se odnosi na utvrđivanje koji zaposleni predstavljaju višak, nije bio usvojen.

Odluka o troškovima postupka je pravilna i dovoljno obrazložena.

Sa izloženih razloga, Vrhovni sud Srbije je na osnovu čl.393. ZPP, odlučio kao u izreci.

Predsednik veća - sudija

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dm